

ΜΕΛΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΠΟΙΗΣΗ

ΟΝΟΜΑ ΟΜΑΔΑΣ: "Love in the end!"

**ΜΑΘΗΤΕΣ: ΚΟΥΤΡΟΥΛΗ, ΚΥΡΙΑΚΟΥΛΗ, ΜΠΟΥΤΖΟΥ,
ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΥ**

ΤΑΞΗ: Β' ΛΥΚΕΙΟΥ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Οι μεγάλοι Έλληνες ποιητές κατάφεραν να φτάσουν στα αφτιά του κοινού μέσω της μουσικής. Οι μελοποιήσεις των ποιημάτων τους αποτελούν μερικά από τα ωραιότερα τραγούδια, που χιλιοτραγουδήθηκαν από το λαό και εξέφρασαν τους πόθους, τις χαρές και τις λύπες του, την περισυλλογή, την πτώση και την ανάταση, τους έρωτες και τα πάθη. Η μελοποιημένη ποίηση, μεταξύ άλλων- συνδέθηκε με περιόδους- ορόσημα της σύγχρονης Νεοελληνικής Ιστορίας, όπως η Μικρασιατική Καταστροφή, η Αντίσταση και η Κατοχή, ο Εμφύλιος, η Δικτατορία. Παράλληλα, ύμνησε με μοναδικό τρόπο το λευκό και γαλάζιο της Ελλάδας. Μερικοί από τους ποιητές που μελοποιήθηκαν είναι η Σαπφώ, ο Σολωμός, ο Κάλβος, ο Καβάφης, ο Καρυωτάκης, η Πολυδούρη, ο Σεφέρης, ο Ελύτης, ο Ρίτσος, ο Λειβαδίτης, ο Αναγνωστάκης, ο Καββαδίας, ο Ελευθερίου, ο Γκάτσος.

Η ποίηση χωρίζεται σε ερωτική, ξένη, κοινωνική, ποίηση της φύσης και πολιτική. Οι ομάδες μας αποτελούνται από:

ΠΟΙΗΣΗ ΕΡΩΤΙΚΗ ΚΑΙ ΦΥΣΗΣ από τους μαθητές: Μπουτζού Ελίνα, Κουτρούλη Αναστασία, Κυριακούλη Φλωρεντία, Παναγοπούλου Δήμητρα.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ από τους μαθητές: Ανδρεάδη Χριστίνα, Αδάμου Μαριάννα, Αλεξανδρίδης Γιάννης.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ από την μαθήτριά: Μυρτώ Αναστασιάδου.

ΠΟΙΗΣΗ ΘΑΝΑΤΟΥ από τον μαθητή: Κονόμη Κλεάνθης

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΗ από τους μαθητές: Κουντάνη Ιωάννα, Κονταξή Ολυμπία, Καλέλη Αιμιλία, Ζερβού Μιχαέλα.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Είναι κοινώς αποδεκτό ότι η μουσική επηρεάζει τη διάθεσή μας, που μπορεί και ν' αλλάξει στο άκουσμα ενός τραγουδιού – τις περισσότερες φορές προς το καλύτερο, χωρίς να αποκλείεται και το χειρότερο, ειδικά όταν το τραγούδι προκαλεί θλίψη και μας φέρνει στο νου δυσάρεστα γεγονότα. Έρευνες, μάλιστα, έχουν δείξει ότι η μουσική επηρεάζει σε μεγάλο βαθμό και την οδήγησή μας. Όπως προκύπτει, η ένταση της μουσικής συνδέεται άμεσα με την επικίνδυνη οδήγηση, καθώς όσοι οδηγούν ακούγοντας γρήγορη μουσική έχουν διπλάσιες πιθανότητες να πάθουν κάποιο τροχαίο απ' αυτούς που επιλέγουν αργή μουσική. Αξίζει να σημειωθεί ότι η μουσική έχει επίδραση και στην απόδοση των αθλητών.

Γενικά, η μουσική αποτελεί και ένα στοιχείο ψυχολογικής ανάτασης κι αυτός είναι ο κύριος λόγος που οι αθλητές ακούν γρήγορα τραγούδια ή γενικότερα τραγούδια της αρεσκείας τους πριν από το αγώνισμά τους. Επίσης, η μουσική επηρεάζει ακόμη και τους πελάτες ενός σούπερ μάρκετ ή τα άτομα που απολαμβάνουν το φαγητό τους στα εστιατόρια. Η ποπ και γενικά η μουσική γρήγορου ρυθμού έκανε τους πελάτες να κινούνται πιο γρήγορα και να καταναλώνουν τις μερίδες τους, σε αντίθεση με την αργή και χαλαρωτική μουσική.

Σύμφωνα με τα μέχρι τώρα δεδομένα η μουσική συνοπτικά επηρεάζει (Σακαλάκ, 2004):

- τον καρδιακό ρυθμό και το σφυγμό
- την ηλεκτροδερματική αντίδραση (αναφερόμενη και ως γαλβανική δερματική αντίδραση)
- το ρυθμό της αναπνοής
- την αρτηριακή πίεση
- την μυϊκή ένταση και το μυϊκό τόνο
- τον όγκο του αίματος
- τη δερματική θερμοκρασία
- τη γαστρική κίνηση
- τα ανακλαστικά της κόρης του ματιού
- την οξυγόνωση του αίματος
- τις ορμονικές εκκρίσεις

Καταλαβαίνουμε έτσι ότι ο ρόλος της μουσικής στη ζωή των ανθρώπων είναι πολύτιμος!

Όπως είχε γράψει και ο Πολύβιος "Όφελος πᾶσι μὲν ἄνθρωποις ἀσκεῖν μουσικὴν" (μτφ. είναι ωφέλιμο για τους ανθρώπους να ασκούνται στη μουσική). Η μουσική είναι πολιτισμός! Σε πιο προσωπικό επίπεδο, είναι η καλύτερη παρέα!

ΜΕΛΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΠΟΙΗΣΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΤΗ ΦΥΣΗ!

1^ο ποίημα: Αναμονή (Όταν σε περιμένω)

Ποίηση: Ντίνος Χριστιανόπουλος (Όταν σε περιμένω από τη συλλογή Ανυπεράσπιστος καημός (1960)).

Μουσική: Μάνος Χατζιδάκις.

Τραγούδι: Ανδρέας Καρακότας.

Δίσκος: Τα τραγούδια της αμαρτίας (1996).

Όταν σε περιμένω και δεν έρχεσαι,
ο νους μου πάει στους τσαλακωμένους,
σ' αυτούς που ώρες στέκονται σε μια ουρά,
έξω από μια πόρτα ή μπροστά σ' έναν υπάλληλο,
κι εκλιπαρούν με μια αίτηση στο χέρι
για μια υπογραφή, για μια ψευτοσύνταξη.

Όταν σε περιμένω και δεν έρχεσαι,
γίνομαι ένα με τους τσακισμένους.

2^ο ποίημα: Γιατί μ' αγάπησες της Μαρίας Πολυδούρη.

Κατηγορία: Έρωτας, Αγάπη, Θάνατος, Θέματα, Μοναξιά.

Τραγούδι: Αρβανιτάκη Ελευθερία.

Μελοποίηση: Δημήτρης Παπαδημητρίου.

Δεν τραγουδώ παρά γιατί μ' αγάπησες
στα περασμένα χρόνια.

Και σε ήλιο, σε καλοκαιριού προμάντεμα
και σε βροχή, σε χιόνια,
δεν τραγουδώ παρά γιατί μ' αγάπησες.

Μόνο γιατί με κράτησες στα χέρια σου
μια νύχτα και με φίλησες στο στόμα,
μόνο γι' αυτό είμαι ωραία σαν κρίνο ολάνοιχτο
κ' έχω ένα ρίγος στην ψυχή μου ακόμα,
μόνο γιατί με κράτησες στα χέρια σου.

Μόνο γιατί τα μάτια σου με κύτταξαν
με την ψυχή στο βλέμμα,
περήφανα στολίστηκα το υπέρτατο
της ύπαρξής μου στέμμα,
μόνο γιατί τα μάτια σου με κύτταξαν.

Μόνο γιατί όπως πέρναα με καμάρωσες
και στη ματιά σου να περνάη
είδα τη λυγερή σκιά μου, ως όνειρο
να παίζει, να πονάη,
μόνο γιατί όπως πέρναα με καμάρωσες.

Γιατί, μόνο γιατί σε σέναν άρεσε

γι' αυτό έμεινεν ωραίο το πέρασμά μου.
Σα να μ' ακολουθούσες όπου πήγαινα,
σα να περνούσες κάπου εκεί σιμά μου.
Γιατί, μόνο γιατί σε σέναν άρεσε.

Μόνο γιατί μ' αγάπησες γεννήθηκα,
γι' αυτό η ζωή μου εδόθη.
Στην άχαρη ζωή την ανεκπλήρωτη
μένα η ζωή πληρώθη.
Μόνο γιατί μ' αγάπησες γεννήθηκα.

Μονάχα για τη διαλεχτήν αγάπη σου
μου χάρισε η αυγή ρόδα στα χέρια.
Για να φωτίσω μια στιγμή το δρόμο σου
μου γέμισε τα μάτια η νύχτα αστέρια,
μονάχα για τη διαλεχτήν αγάπη σου.

Μονάχα γιατί τόσο ωραία μ' αγάπησες
έζησα, να πληθαίνω
τα ονειράτά σου, ωραίε που βασίλεψες
κ' έτσι γλυκά πεθαίνω
μονάχα γιατί τόσο ωραία μ' αγάπησες.

3^ο ποίημα: Είσαι ψυχή μου – 1980.

Στίχοι: Κώστας Καρυωτάκης.

Μουσική: Λουκάς Θάνου.

Τραγούδι: Νίκος Ξυλούρης.

Είσαι, ψυχή μου, η κόρη που τη σβήνει

ολόένα κάποιος έρωτας πικρός,
που λησμονήθηκε κοιτώντας προς
τα περασμένα, κι έτσι θ' απομείνει.

Κατάμηση σε μι' άκρη, όπως εκείνη,
σε παρατούν ο κόσμος, ο καιρός.
Ένας ακόμη θα `σουνα νεκρός,
αν οι νεκροί δεν είχαν τη γαλήνη.

4^ο ποιήμα: Κι αν έσβησε σαν ίσκιος τ' όνειρό μου.

Στίχοι: Κώστας Καρυωτάκης

Μουσική: Συγκρότημα Διάφανα Κρίνα

Τραγούδι: Διάφανα Κρίνα

Κι αν έσβησε σαν ίσκιος τ' όνειρό μου,
κι αν έχασα για πάντα τη χαρά,
κι αν σέρνομαι στ' ακάθαρτα του δρόμου,
πουλάκι με σπασμένα τα φτερά·

Κι αν έχει, πριν ανοίξει, το λουλούδι
στον κήπο της καρδιάς μου μαραθεί,
το λεύτερο που εσκέφτηκα τραγούδι
κι αν ξέρω πως ποτέ δε θα ειπωθεί·

Κι αν έθαψα την ίδια τη ζωή μου
βαθιά μέσα στον πόνο που πονώ,

καθάρια πως ταραζεται η ψυχή μου
σαν βλέπω το μεγάλο ουρανό·

Η θάλασσα σαν έρχεται μεγάλη
και ογραίνοντας την άμμο το πρωί
μου λέει για κάποιο γνώριμο ακρογιάλι,
μου λέει για κάποια που 'ζησα ζωή.

5^ο ποίημα: Αγάπη - 1984

Στίχοι: Κώστας Καρυωτάκης.
Μουσική: Μίκης Θεοδωράκης.
Τραγούδι: Βασίλης Παπακωνσταντίνου.

Κι ήμουν στο σκοτάδι.
Κι ήμουν το σκοτάδι.
Και με είδε μια αχτίδα.

Δροσούλα το ιλαρό το πρόσωπό της
κι εγώ ήμουν το κατάξερο ασφοδίλι.
Πώς μ' έσεισε το ξύπνημα μιας νιότης,
πώς εγελάσαν τα πικρά μου χείλη!

Σάμπως τα μάτια της να μου είπαν ότι
δεν είμαι πλέον ο ναυαγός κι ο μόνος,
κι ελύγισα σαν από τρυφερότη,
εγώ που μ' είχε πέτρα κάνει ο πόνος.

6^ο ποίημα: Ερωτόκριτος (Τα θλιβερά μαντάτα) - 1976

Στίχοι: Βιτσέντζος Κορνάρος

Μουσική: Χριστόδουλος Χάλαρης

Τραγούδι: Νίκος Ξυλούρης

Έκουσες Αρετούσα μου τα θλιβερά μαντάτα,
που ο κύρης σου μ' εξόρισε σ' τη ξενιτιάς τη στράτα;
και πώς να σ' αποχωριστώ, και πώς να σου μακρύνω,
και πώς να ζήσω δίχως σου στο ξορισμόν εκείνο;

Τα λόγια σου, Ρωτόκριτε, φαρμάκιν εβαστούσαν,
κι ουδ' όλπιζα, ουδ' ανίμενα τ' αφτιά μου σ' ό,τι ακούσαν.
Και πώς μπορώ να σ' αρνηθώ; Κι α' θέλω, δε μ' αφήνει
τούτ' η καρδιά που εσύ `βαλες σ' τσ' αγάπης το καμίνι.

Και πώς μπορεί άλλο δεντρόν, άλλοι βλαστοί κι άλλ' άνθη,
μέσα τση πλιό να ριζωθούν, που το κλειδίν εχάθη;

Παρακαλώ, θυμού καλά, ό,τι σου λέω τώρα,
και γρήγορα μισεύγω σου, μακραίνω από τη χώρα.
Κι ας τάξω ο κακορίζικος, πως δε σ' είδα ποτέ μου,
μα ένα κερίν αφτούμενον εκράτουν, κι ήσβησέ μου.
Όπου κι αν πάω, κι αν βρεθώ, και ότι καιρόν κι αν ζήσω,
τάσσω σου άλλη να μη δω, μηδένα ν' αντρανίσω.

Ζωγραφιστή σ' όλον το νουν έχω τη στόρησή σου,
και δεν μπορώ άλλη να δω παρά την εδική σου.
Εγώ, δε σ' εζωγράφισα, ήβγαλα απ' την καρδιά μου

αίμα, και με το αίμα μου εγίνη η ζωγραφιά μου.

Και βγάνει από το δακτύλι της όμορφο δακτυλίδι,
με δάκρυα κι αναστεναμούς του Ρώκριτου το δίνει.
Λέγει του "Να, και βάλε το εις το δεξό σου χέρι,
σημάδι πως, ώστε να ζω, είσαι δικό μου ταίρι."

Κάλλιά `χω εσέ με θάνατον, παρ' άλλη με ζωή μου,
για σένα εγεννήθηκε στον κόσμο το κορμί μου.

Εγώ `μαι νιά και κοπελιά, και πάλι δε φοβούμαι,
και για θανάτους εκατό τον πόθο δεν αρνούμαι.

7^ο ποίημα: Το παράπονο - 1996

Στίχοι: Οδυσσέας Ελύτης.

Μουσική: Δημήτρης Παπαδημητρίου.

Τραγούδι: Ελευθερία Αρβανιτάκη.

Εδώ στου δρόμου τα μισά
έφτασε η ώρα να το πω
άλλα είναι εκείνα που αγαπώ
γι' αλλού γι' αλλού ξεκίνησα.

Στ' αληθινά στα ψεύτικα
το λέω και τ' ομολογώ.

Σαν να `μουν άλλος κι όχι εγώ
μες στη ζωή πορεύτηκα.

Όσο κι αν κανείς προσέχει
όσο κι αν το κυνηγά,
πάντα πάντα θα `ναι αργά
δεύτερη ζωή δεν έχει.

8^ο ποίημα: Πάθος – 1968.

Στίχοι: Μυρτιώτισσα.

Μουσική: Γιάννης Σπανός.

Τραγούδι: Αλέκα Μαβίλη.

Ω! τα μάτια, τα μάτια σου
που όλο χρώματ' αλλάζουν,
με γητεύουν τα μάτια σου
και βαθιά με σπαράζουν.

Μες στα χέρια τα χέρια σου
τα γερά, τ' ατσαλένια,
τρεμουλιάζουν τα χέρια μου
σαν πουλιά λαβωμένα!

Και το σώμα, το σώμα σου,
νευρικό κι ανδρειωμένο,
πώς το λιώνει το σώμα μου
το βαριά κουρασμένο.

9^ο ποιήμα: Στους ελαιώνες της αγάπης – 2000.

Στίχοι: Χάρης&Πάνος Κατσιμίχας

Μουσική: Χάρης&Πάνος Κατσιμίχας

Τραγούδι: Χάρης&Πάνος Κατσιμίχας

Μια μοναδική έκδοση αφιερωμένη στην ποίηση. Η στενή σχέση του Χάρη και του Πάνου με την ποίηση και το ιδιαίτερο ενδιαφέρον τους για αυτήν (ιδιαίτερα τη νεοελληνική) συνοψίζεται στο album «Στους Ελαιώνες της Αγάπης». Περιέχει δεκαπέντε τραγούδια στα οποία μελοποίησαν σπουδαίους Έλληνες ποιητές. Ήδη, από τη δική τους δισκογραφία τόσων χρόνων, είναι φανερό πόσο σημαντικό θεωρούν τον νεοελληνικό λόγο στο σύγχρονο ελληνικό τραγούδι και, πάντοτε, η στιχουργική και μουσική διάρθρωση των τραγουδιών τους φανέρωνε το σεβασμό και την προσήλωση τους σ'αυτόν. Το πρώτο τραγούδι «Βαθειά στους Ελαιώνες της Αγάπης» με το έντονα συγκινησιακό περιεχόμενο του, μας εισάγει στο κλίμα του δίσκου. Χάρης και Πάνος Κατσιμίχας... Μπορεί να αποφάσισαν να χωρίσουν τους δρόμους τους και να ακολουθήσει ο καθένας τη δική του πορεία στο ελληνικό τραγούδι κι όμως - ευτυχώς! - πάντα βρίσκουν κάποια ευκαιρία να "γλυκάνουν" τις αισθήσεις μας με κάποια από κοινού δουλειά τους! Οι "ελαιώνες της αγάπης" είναι το αποτέλεσμα της νέας τους συνεργασίας απέναντι στην νεοελληνική ποίηση που από την αρχή της καριέρας τους έχει φανεί ξεκάθαρα πόσο στηρίζουν...

Βαθιά στους ελαιώνες της αγάπης
χορεύουν οι νεράιδες του μεσημεριού

Τα δροσερά τους γέλια τρελαίνουν τον Αύγουστο
τρελαίνουν τα όνειρα των εραστών

Σκύβω και προσεύχομαι με λέξεις από χώμα
ήχοι κρυστάλλινοι με διαπερνούν

Φωτίζουνε τη σιωπηλή ζωή μου
φωτίζουνε του έρωτα τα μάτια τ' ανεξήγητα

Φωτίζουνε τη σιωπηλή ζωή μου
φωτίζουνε του έρωτα τα μάτια...

10^ο ποίημα: Κοντά σου

Κατηγορία: Έρωτας, Αγάπη, Θλίψη.
Στίχοι: Μαρία Πολυδούρη.

Κοντά σου δεν αχούν άγρια οι ανέμοι.
Κοντά σου είνε η γαλήνη και το φως.
Στου νου μας τη χρυσόβεργην ανέμη
Ο ρόδιος τυλιέται στοχασμός.

Κοντά σου η σιγαλιά σα γέλιο μοιάζει
που αντιφεγγίζουν μάτια τρυφερά
κ' αν κάποτε μιλάμε, αναφτεριάζει,
πλάι μας κάπου η άνεργη χαρά.

Κοντά σου η θλίψη ανθίζει σα λουλούδι
κι' ανύποπτα περνά μέσ' στη ζωή.
Κοντά σου όλα γλυκά κι' όλα σα χνούδι,
σα χάδι, σα δροσούλα, σαν πνοή.

11° ποίημα: Αγάπη.

Στίχοι: Κωστας Καρυωτακης

Κι ήμουν στο σκοτάδι.
Κι ήμουν το σκοτάδι.
Και με είδε μια αχτίδα
Δροσούλα το ιλαρό το πρόσωπό της
κι εγώ ήμουν το κατάξερο ασφοδίλι.
Πώς μ' έσεισε το ξύπνημα μιας νιότης,
πώς εγελάσαν τα πικρά μου χείλη!

Σάμπως τα μάτια της να μου είπαν ότι
δεν είμαι πλέον ο ναυαγός κι ο μόνος,
κι ελύγισα σαν από τρυφερότη, εγώ που μ' είχε πέτρα κάνει ο πόνος.

12° ποίημα: ΤΑ ΡΩ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ (1972).

Στίχοι: Οδυσσέας Ελύτης.
Ερμηνεία: Ελευθερία Αρβανιτάκη.
Μελοποίηση: Δημήτρης Παπαδημητρίου

Οι άγγελοι τραγουδάνε.
Και οι ερωτευμένοι επίσης.
Πίσω από κάθε ανάταση, από κάθε μεράκι,
μια κιθάρα περιμένει έτοιμη να πάρει τα λόγια και να τα ταξιδέψει από
χείλη σε χείλη.
Δεν είναι λίγο αυτό.

Είναι η χαρά να δίνεις χαρά στους άλλους,
είναι αυτό που μας βα- στάει στη ζωή.
Γι' αυτό, κοντά στα ποιήματά μου, δοκίμασα να γρά-
ψω και μερικά τραγούδια, χωρίς να τα υποτιμώ καθόλου. Έτσι ή αλ-
λιώς, μιλά κανείς για τα ίδια πράγματα που αγαπά,
και από κει και πέ- ρα το λόγο έχουν αυτοί που θα τ' ακούσουν.
Λένε πως το είδος έχει ορισμένους κανόνες.
Δεν τους ξέρω και, πάντως, δεν ενδιαφέρθηκα ή δεν μπόρεσα να
τους ακολουθήσω.
Δουλεύει ο καθένας όπως νοιώθει.
Και η θάλασσα είναι απέραντη, τα πουλιά μυριάδες,
οι ψυχές όσες και οι συνδυασμοί που μπορούν να γεννήσουν οι ήχοι
και τα λό-
για, όταν ο έρωτας και το όνειρο συμβασιλεύουν.

ΤΑ ΡΩ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

1. Αρχή του κόσμου πράσινη
κι αγάπη μου θαλασσινή
Την κλωστή σου λίγο λίγο
τραγουδώ και ξετυλίγω
2. Διαβάζω μέσα στο νερό
το άλφα το βήτα και το ρω
Τα δυο γυμνά σου πόδια
τους κήπους με τα ρόδια
3. Σ' έκανα πουκάμισό μου
σε φορώ και περπατάω
Με το σώμα το μισό μου
στο δικό σου που κρατάω
4. Σου 'χτισα μια Σαντορίνη
με καμάρες και πορτιά
Να γυρνάς σαν το λυθρίνι
μες στη δροσερή φωτιά

5. Θα κλείσω μια θα κλείσω δυο
την απαλάμη των χαδιώ
 Θα κλείσω δυο θα κλείσω τρεις
 την Τύχη κι άμε να τη βρεις
6. Έλα να γίνουμε δυο ζώα
σε μακρινούς να πάμε τόπους
 Όπου τα πλάσματα τ' αθώα
να μας φαντάζονται γι' ανθρώπους
7. Άκουσα μες στον ύπνο σου
που κολυμπούσε ο κύκνος σου
Τα δύο μας τα ονόματα
ν' αλλάζουν χίλια χρώματα
8. Τα χέρια μου τ' αδίσταχτα
πιάναν την άνοιξη πριν φτάσει
 Τα μάτια σου τ' ανύσταχτα
της ρίχνανε άνθη να χορτάσει
9. Βγήκε απ' το κόκκινο το μαύρο
και τώρα που να πάει δεν ξέρει
 Κόκκινα που 'ναι όλα τα μέρη
Το 'να που απόμεινε ίσως θα 'βρω
10. Μου 'φυγ' ένα συννεφάκι
πάει τη λύπη στα βουνά
 Ψάχνει να χτίσει ένα σπιτάκι
 στο πάντα και στο πουθενά
11. Σ' ένα λιμανάκι μωβ
ξύπνησα τα χαράματα
 Όχι να μη γίνω Ιώβ
μήτε να μάθω γράμματα
12. Στήνει καρτέρι ο κεραυνός
χώρια να μας πετύχει
 Μα 'ναι μεγάλος ο ουρανός
 και τοσοδούλα η Τύχη

13. Φύγε από κει μωρέ πουλί
και γέρνει η βάρκα μας πολύ
Μόνο σου πέταξε και δεσ:
ίσα που παίρνει δυο καρδιές

14. Σταμάτα μου την αστραπή
ν' ανάψω ένα τσιγάρο
Και πες του σύννεφου να πει
πως θα 'ρθω να σε πάρω

15. Την αγάπη μια τη λες
την ντύνεσαι τη γδύνεσαι
Όσο που γίνονται πολλές
και πάλι σ' όλες δίνεσαι

16. Περνώντας απ' τις λυγαριές
κάποιος μου το μουρμούρισε
Το 'παν οι σκύλοι στις αυλές
κι η γάτα το χουρχούρισε

17. Κάνε με Μωαμεθανό
να προσκυνώ στη Μέκκα
Και να σε πάρω μια και δυο
κι εφτά φορές γυναίκα

18. Ο που ξέρει ελληνικά
πέντε κι έξι έντεκα
Κι ο που ξέρει μόρτικα
δύο αλλ' αλλιώςτικα

19. Η χαρά μου για να παίξει
διάλεξε κοπέλες έξι
Καθεμιά κι από μια λέξη
να τη λέει ώσπου να φέξει

20. Ένα κύμα μέσα σ' όλα
έγια λέσα έγια μόλα
Πήρε τα κρυφά μας λόγια
να τα κάνει κομπολόγια

21. Αυτό που λέμε «σ' αγαπώ»
στα δέντρα θα το τρίξω
Με τον αέρα να σ' το πω
και να σου το φυσήξω
22. Λένε πως κατιτίς κοιμάται
μέσα στην θάλασσας τον πάτο
Κάποια που πια δεν το θυμάται
μ' έχασε σαν σταυρό εκεί κάτω
23. Σαν κάποιος ν' αναστέναξε
ή να 'κοψ' έναν μενεξέ
Ραγίστηκεν ο ουρανός
και φάνηκε ο κατάμονος
24. Τι να 'γινε το μαξιλάρι
που 'χε απ' τα λόγια μας γεμίσει
Στον ουρανό θα το 'χει πάρει
άγγελος για ν' αποκοιμίσει
κάτι που πια δε θα γυρίσει
25. Μόνο που κοιτάχτηκες
μέσα στο πηγάδι
Στην ηχώ σου πιάστηκες
σαν σε παραγάδι
26. Να σου δένω τα μαλλιά
με χρυσόν αστάχυ
Και να λένε τα πουλιά:
ο που τα 'βρε ας τα 'χει
27. Μεσ στου κήπου το σκοτάδι
φέγγεις μόνο με το χάδι
Όμως όταν μπεις στο σπίτι
σβήνεις τον Αποσπερίτη
28. Να 'χα μια γομολάστιχα
να πιάνει στα Γραμμένα
Να σβήσω τα τετράστιχα
και να κρατήσω εσένα.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΕΣ ΣΗΜΑΝΤΙΚΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ!

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΜΑΡΙΑΣ ΠΟΛΥΔΟΥΡΗΣ!!!!!!!!!!

Ποιήτρια της νεορομαντικής σχολής από την Καλαμάτα. Γεννήθηκε την 1η Απριλίου του 1902 και ήταν κόρη του φιλόλογου Ευγένιου Πολυδούρη και της Κυριακής Μαρκάτου, μιας γυναίκας με πρώιμες φεμινιστικές ανησυχίες.

Ολοκλήρωσε τις γυμνασιακές της σπουδές στην Καλαμάτα, αφού προηγουμένως είχε φοιτήσει σε σχολεία του Γυθείου και των Φιλιατρών.

Στα γράμματα εμφανίζεται σε ηλικία 14 ετών, με το πεζοτράγουδο «Ο πόνος της μάνας». Σε ηλικία 16 ετών διορίζεται στη Νομαρχία Μεσσηνίας, κατόπιν διαγωνισμού και παράλληλα εκδηλώνει ζωηρό

ενδιαφέρον για το γυναικείο ζήτημα.

Το 1920 χάνει, σε διάστημα σαράντα ημερών, τον πατέρα και τη μητέρα της. Το 1921 μετατίθεται στη Νομαρχία Αθηνών και παράλληλα εγγράφεται στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Στην υπηρεσία της θα γνωρίσει τον συνάδελφο και ομότεχνό της Κώστα Καρυωτάκη και μεταξύ τους θα αναπτυχθεί ένας σφοδρός έρωτας, που θα κρατήσει λίγο, αλλά θα παίξει καθοριστικό ρόλο στη ζωή και το έργο της. Συναντήθηκαν για πρώτη φορά τον Ιανουάριο του 1922, όταν η Πολυδούρη ήταν 20 χρονών και ο Καρυωτάκης 26. Εκείνη είχε δημοσιεύσει κάποια πρωτόλεια ποιήματα, εκείνος είχε εκδώσει δύο ποιητικές συλλογές, τον «Πόνο των ανθρώπων και των πραγμάτων» (1919) και τα «Νηπενθή» (1921), και είχε ήδη κατακτήσει την εκτίμηση ορισμένων κριτικών και ομοτέχνων του. Το καλοκαίρι του 1922 ο Καρυωτάκης μαθαίνει ότι έχει προσβληθεί από σύφιλη, νόσημα τότε ανίατο και κοινωνικά στιγματισμένο. Το ανακοινώνει πρώτα στην αγαπημένη του και της ζητά να χωρίσουν. Εκείνη, του προτείνει να παντρευτούν χωρίς να κάνουν παιδιά, αλλά ο Καρυωτάκης είναι πολύ περήφανος για να δεχθεί τη θυσία της. Εκείνη πάλι αμφιβάλλει για την ειλικρίνειά του, νομίζει ότι η αρρώστια του είναι πρόφαση για να την απομακρύνει από κοντά του.

Στη διάρκεια του 1924 μπαίνει στη ζωή της ο δικηγόρος Αριστοτέλης Γεωργίου, άρτι αφιχθείς εκ Παρισίων. Είναι νεαρός, ωραίος και πλούσιος. Θα τον αρραβωνιαστεί στις αρχές του 1925, αν και στην καρδιά της σιγοκαίει ο έρωτάς της για τον Καρυωτάκη.

Παρά την αφοσίωση του αρραβωνιαστικού της, η Μαρία Πολυδούρη δείχνει να μην μπορεί να συγκεντρωθεί σοβαρά σε καμιά δραστηριότητα. Χάνει τη δουλειά της στο Δημόσιο από τις αλλεπάλληλες απουσίες της κι εγκαταλείπει τη Νομική. Φοιτά στη Δραματική Σχολή του Εθνικού Θεάτρου, προλαβαίνει μάλιστα να εμφανισθεί ως ηθοποιός σε μία παράσταση. Το καλοκαίρι του 1926 διαλύει τον αρραβώνα της και φεύγει στο Παρίσι. Σπουδάζει ραπτική, αλλά δεν κατορθώνει να εργαστεί, επειδή προσβάλλεται από φυματίωση. Επιστρέφει στην Αθήνα και συνεχίζει τη νοσηλεία της στο νοσοκομείο «Σωτηρία», όπου μαθαίνει για την

αυτοκτονία του πρώην εραστή της Κώστα Καρυωτάκη.

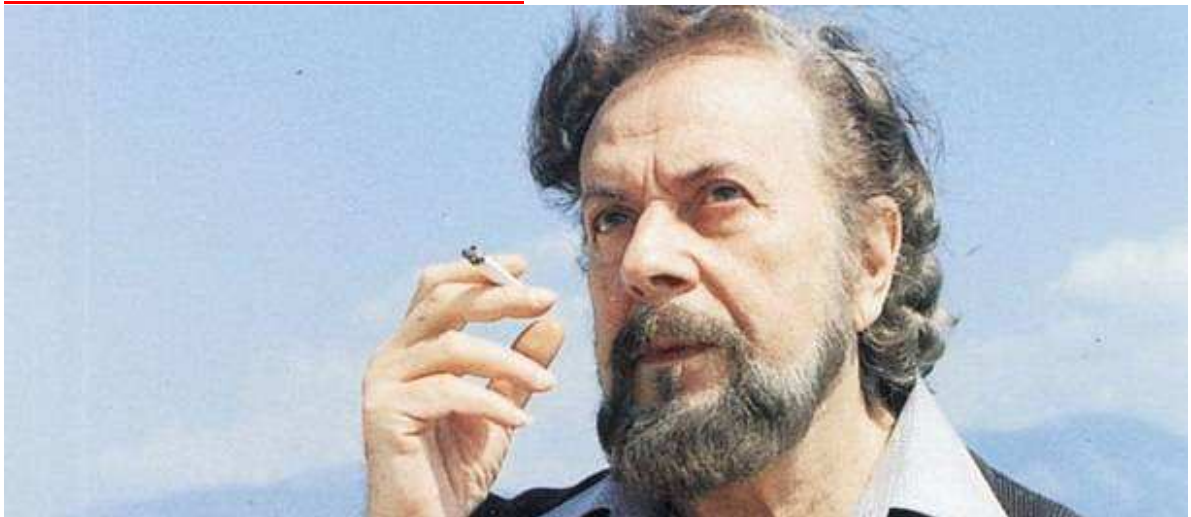
Τον ίδιο χρόνο κυκλοφορεί την πρώτη της ποιητική συλλογή με τίτλο «Οι τρίλλιες που σβήνουν» και το 1929 τη δεύτερη, με τίτλο «Ηχώ στο Χάος». Η φυματίωση τελικά θα την καταβάλει και θα αφήσει την τελευταία της πνοή στην Κλινική Χριστομάνου τα ξημερώματα της 29ης Απριλίου 1930.

Η Μαρία Πολυδούρη ανήκει στη λογοτεχνική γενιά του '20, που καλλιέργησε το αίσθημα του ανικανοποίητου και της παρακμής.

Ο έρωτας και ο θάνατος είναι οι δύο άξονες γύρω από τους οποίους περιστρέφεται η ποίησή της. Είναι μεστή από πηγαίο λυρισμό που ξεσπά σε βαθιά θλίψη και κάποτε σε σπαραγμό, με εμφανείς τις επιδράσεις από τον Καρυωτάκη και τα μανιάτικα μοιρολόγια. Οι συναισθηματικές και συγκινησιακές εξάρσεις της Πολυδούρη καλύπτουν κάποιες φορές τις τεχνικές αδυναμίες και της στιχουργικές ευκολίες της ποίησής της.

Η Μαρία Πολυδούρη άφησε και δύο πεζά έργα: Το «Ημερολόγιο» της και μια απιλοφόρητη νουβέλα, με την οποία ανελέητα σαρκάζει το συντηρητισμό και την υποκρισία της εποχής της.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΓΙΑΝΝΗ ΡΙΤΣΟΥ!!!!

Ο Γιάννης Ρίτσος γεννήθηκε στη Μονεμβασιά Λακωνίας στις 1 Μαΐου 1909. Ήταν γόνος αρχοντικής οικογένειας που σύντομα ξέπεσε.

Έχασε τον αδερφό του και τη μητέρα του από φυματίωση όταν ήταν μόλις 12 ετών, ενώ σε πέντε χρόνια προσβλήθηκε και ο ίδιος από την ανίατη για την εποχή ασθένεια. Νοσηλεύθηκε στη «Σωτηρία», όπου ήρθε σε επαφή με μαρξιστές και διανοούμενους της εποχής και σε άλλα σανατόρια και ασπάσθηκε τις προοδευτικές ιδέες.

Δούλεψε στο θέατρο ως ηθοποιός και χορευτής και σε εκδοτικούς οίκους ως μεταφραστής και επιμελήτης εκδόσεων. Η πρώτη του ποιητική συλλογή εκδόθηκε το 1934 και είχε τον τίτλο «Τρακτέρ». Είχαν προηγηθεί δημοσιεύσεις του σε φιλολογικά περιοδικά της εποχής. Ακολούθησαν περισσότερες από 100 ποιητικές συλλογές, δοκίμια και πεζά, καθώς και μεταφράσεις ποιημάτων ξένων ποιητών. Πολλές είναι οι ποιητικές συλλογές που άφησε ανέκδοτες. Κάποιες από αυτές εκδόθηκαν ήδη, ενώ έχει προγραμματισθεί η έκδοση και των υπολοίπων. Ανάμεσά τους είναι τα έργα «Το τραγούδι της αδελφής μου», «Εαρινή Συμφωνία», «Επιτάφιος», «Το εμβατήριο του ωκεανού», «Πέτρινος χρόνος», «Ο άνθρωπος με το γαρύφαλλο», «Μαρτυρίες», «Πέτρες, επαναλήψεις, κιγκλίδωμα», «Δεκαοχτώ λιανοτράγουδα της πικρής πατρίδας», «Ερωτικά», η εννεαλογία «Εικονοστάσιο ανωνύμων αγίων», «Το τερατώδες αριστούργημα», «Ιταλικό τρίπτυχο», «Μονοβασιά» κ.α.

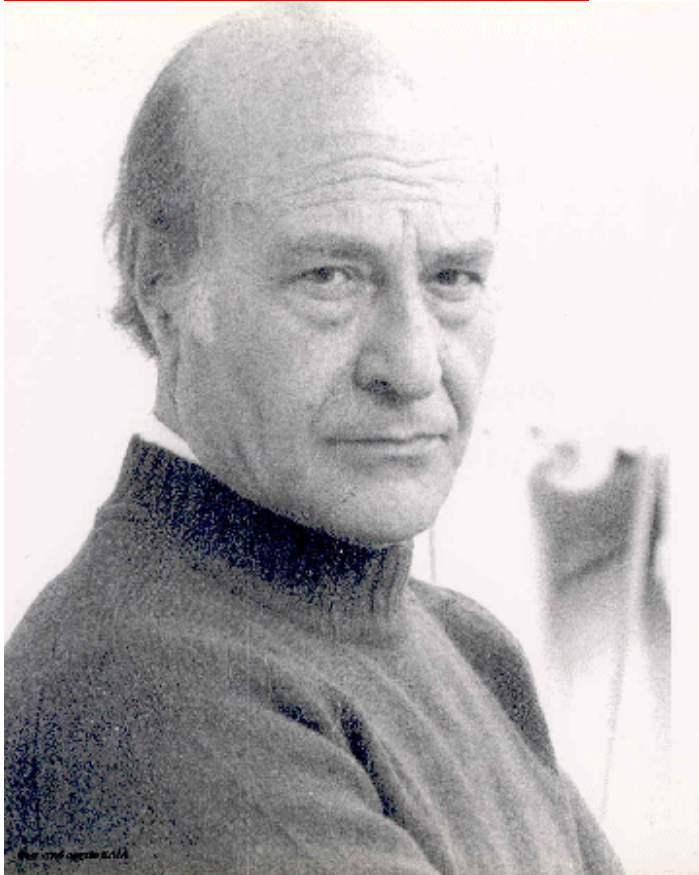
Στην Κατοχή έλαβε μέρος στην Εθνική Αντίσταση από τις τάξεις του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου (ΕΑΜ) και ως μέλος του ΚΚΕ. Τον Ιούλιο του 1948 συνελήφθη και εξορίστηκε στο Κοντοπούλι της Λήμνου, στη Μακρόνησο, στον Αη- Στράτη.

Οι πολιτικές περιπέτειες δεν ήταν χωρίς επιπτώσεις για τον ίδιο αλλά και για το έργο του. Χειρόγραφα του καταστράφηκαν δύο φορές, μία κατά τη διάρκεια της μεταξικής δικτατορίας και μία κατά τη διάρκεια των δεκεμβριανών, ενώ επί χρόνια ολόκληρα η ποίησή του δεν μπορούσε να φτάσει στους αποδέκτες του. Απαγορεύονταν οι εκδόσεις έργων του όσο ήταν εξόριστος ή σε ανώμαλες πολιτικές συνθήκες.

Παντρεύτηκε το 1954 την παιδίατρο Γαρυφαλιά Γεωργιάδου από τη Σάμο. Το 1955 γεννήθηκε η μονακριβή κόρη του Ελευθερία (Έρη). Το 1956 τιμήθηκε με το α' κρατικό βραβείο ποίησης για το έργο του «Η σονάτα του σεληνόφωτος». Πήρε επίσης πολλά βραβεία, μετάλλια και παράσημα, και ανάμεσά τους το Διεθνές Βραβείο Λένιν για την ειρήνη. Πολλοί δήμοι τον ανακήρυξαν επίτιμο δημότη τους. Οι φιλοσοφικές σχολές των Πανεπιστημίων Θεσσαλονίκης και Αθήνας τον ανακήρυξαν επίτιμο διδάκτορα, όπως και πολλά πανεπιστήμια

του εξωτερικού. «Έφυγε» στις 11 Νοεμβρίου 1990 και κηδεύθηκε στη γενέτειρά του Μονεμβασιά.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΟΔΥΣΣΕΑ ΕΛΥΤΗ!!!!

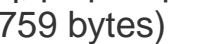

Ο Οδυσσέας Ελύτης γεννήθηκε στο Ηράκλειο της Κρήτης, το Νοέμβριο του 1911. Ήταν ο έκτος γιος της Μαρίας και του Παναγιώτη Αλεπουδέλη, γνωστού σαπυνοβιομήχανου από τη Μυτιλήνη, που διατηρούσε πολύ φιλικούς δεσμούς με το Ελευθέριο Βενιζέλο. Στην Αθήνα, η οικογένεια εγκαθίσταται, όταν ο Οδυσσέας ήταν 3 χρονών. Στα παιδικά και νεανικά του χρόνια, στο σπίτι της οδού Σόλωνος, σημαντικό ρόλο έπαιξαν, η Γερμανίδα γκουβερνάντα του Άννα Κέλερ και ο θάνατος της αδερφής του Μυρσίνης το 1918, όταν ο ποιητής ήταν μόνο 7 χρονών. Ένας θάνατος, που τον συγκλόνησε και ίσως να τον έβαλε σ' έναν αγώνα να τον ξεπεράσει, ώστε στο τέλος

να αποδεχθεί το θάνατο και να τον νικήσει. Έτσι κατάφερε να κάνει, οίστρο της ζωής, το φόβο του θανάτου.

Σε νεαρή ηλικία ο ποιητής μας στάθηκε τυχερός να έχει σπουδαίους δασκάλους, όπως ο Ιωάννης Κακριδής και ο Γιώργος Αποστολάκης, ευτύχησε να ταξιδέψει πολύ, να μνηθεί στην αγάπη της φύσης, να προχωρήσει στην ανακάλυψη των νησιών του Αιγαίου και να αφήσει την ψυχή του σ' ένα αδιάκοπο ταξίδι στα γαλανά νερά του Αρχιπελάγους.

Στα 13 του χρόνια άρχισε να δημοσιεύει, χρησιμοποιώντας ψευδώνυμο, συνεργασίες του στη "Διάπλαση των Παίδων", ένα περιοδικό που σε μας τα παιδιά θυμίζει τον Γρηγόριο Ξενόπουλο, την Πηνελόπη Δέλτα και άλλους κορυφαίους των ελληνικών γραμμάτων. Γράφει τα "Πρώτα ποιήματα" το 1934. Τότε γνωρίζει και συνδέεται με τον Ανδρέα Εμπειρίκο. Μια γνωριμία, που θα τον επηρεάσει και που θα εξελιχθεί σε μια βαθιά, ισόβια φιλία. Για πρώτη φορά τότε, δέχεται απρόθυμα να δημοσιεύσει ποιήματά του στα "Νέα Γράμματα", με το ψευδώνυμο που θα τον έκανε παγκόσμια γνωστό: *Ελύτης*. Στο *καφενείο του Λουμίδη*, ένα στέκι που εγκαινίασαν το 1938, με την άλλη μεγάλη ποιητική μορφή, το Νίκο Γκάτσο, συναντιέται με σπουδαίους ανθρώπους. Ο Μίκης Θεοδωράκης και ο Μάνος Χατζηδάκις ήταν δυο απ' αυτούς.

Στην εποχή του, στην ποίηση επικρατούσε μια νοοτροπία, που ήταν γνωστή με τον όρο "Καρυωτακισμός", που σήμαινε για τη λογοτεχνία ένα κλίμα πόνου, ενοχής και ίσως απαισιοδοξίας. Κόντρα σ' αυτά, ο Ελύτης αντιτάσσει μια ποίηση χαρούμενη, ευφρόσυνη, με μια τρελή ροή λόγου, γεμάτη ζωντανές εικόνες. (20759 bytes)

Ως πολίτης, δεν παρέλειψε να δώσει το παρόν στις κρίσιμες στιγμές του έθνους. Υπηρέτησε στο αλβανικό μέτωπο ως ανθυπολοχαγός ('40-'41). Οι εμπειρίες του απ' το Αλβανικό έπος συγκεντρώνονται σ' ένα έργο, το "Άσμα ηρωικό και πένθιμο για τον χαμένο ανθυπολοχαγό της Αλβανίας". Στη Γαλλία, το 1950, ξεκινά να γράφει την κορο-νίδα του έργου του, το "Άξιον Εστί", που κυκλοφορεί το 1960 και κερδίζει το Πρώτο Κρατικό Βραβείο. Το 1963, ο Σεφέρης παίρνει το βραβείο Νόμπελ και ο Ελύτης, εκδίδει το έργο του "Ήλιος ο Πρώτος" και τα επόμενα χρόνια, ηχογραφεί με τον Θεοδωράκη τις "Μικρές Κυκλάδες". Στα 1972 αρνείται - σαν πράξη αντίστασης - το Μεγάλο Βραβείο Λογοτεχνίας, που του προσφέρει η χούντα. Εκδίδει "Τα ρω του έρωτα", το 1973 και κυκλοφορεί σε μουσική Λίνου Κόκοτου "Το θαλασσίνο τριφύλλι". Το 1979, η Σουηδική Ακαδημία ανήγγειλε, ότι του απονέμει το Βραβείο Νόμπελ Λογοτεχνίας και

γίνεται ο δεύτερος Έλληνας, που τιμάται με το ανώτερο βραβείο, στο χώρο της παγκόσμιας λογοτεχνίας. Τι να πρωτοθυμηθεί κανείς από την πνευματική παρακαταθήκη που μας άφησε. "Προσανατολισμοί" (1940), "Θάνατος και Ανάσταση του Κων/νου Παλαιολόγου" (1971), "Ο Ήλιος ο Ηλιάτορας" (1972), "Ο ζωγράφος Θεόφιλος" (1973), "Η μαγεία του Παπαδιαμάντη" (1977), "Μαρία Νεφέλη" (1978), αλλά και ένα τεράστιο έργο στο χώρο της δισκογραφίας. Από τα δοκίμιά του μέχρι τις μεταφράσεις ξένων ποιητών και θεατρικών συγγραφέων. Μια προσφορά που συνεχίστηκε μέχρι το τέλος της ζωής του. Το 1992, το βιβλίο "Εν λευκώ" και το 1995 μια συλλογή δοκιμίων με τίτλο "Ο κήπος με τις αυταπάτες". Μια παρακαταθήκη, για την οποία τιμήθηκε και στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΚΩΣΤΑ ΚΑΡΥΩΤΑΚΗ!!!!!!

Ποιητής και πεζογράφος, ίσως η σημαντικότερη λογοτεχνική φωνή, που ανέδειξε η γενιά του '20 και από τους πρώτους, που εισήγαγαν στοιχεία του μοντερνισμού στην ελληνική ποίηση. Γεννήθηκε στην Τρίπολη στις 30 Οκτωβρίου 1896 και ήταν γιος του νομομηχανικού Γεωργίου Καρυωτάκη από τη Συκιά Κορινθίας και της Κατήγκως Σκάγιαννη από την Τρίπολη. Ήταν ο δευτερότοκος της οικογένειας. Είχε μία αδελφή ένα χρόνο μεγαλύτερή του, τη Νίτσα, και έναν αδελφό μικρότερο, το Θάνο, που γεννήθηκε το 1899 και σταδιοδρόμησε ως τραπεζικός υπάλληλος. Λόγω της εργασίας του

πατέρα του, η οικογένειά του αναγκαζόταν να αλλάζει συχνά τόπο διαμονής.

Έζησαν στη Λευκάδα, την Πάτρα, τη Λάρισα, την Καλαμάτα, το Αργοστόλι, την Αθήνα (1909-1911) και τα Χανιά, όπου έμειναν ως το 1913. Από τα εφηβικά του χρόνια δημοσίευε ποιήματά του σε παιδικά περιοδικά, ενώ το όνομά του αναφέρεται και σε διαγωνισμό διηγήματος του περιοδικού «Διάπλαση των Παίδων».

Σε ηλικία 17 ετών ερωτεύεται την χανιώτισσα Άννα Σκορδύλη, μια σχέση που θα τον σημαδέψει... Το 1917 αποφοίτησε από τη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών με λίαν καλώς. Στην αρχή επιχείρησε να ασκήσει το επάγγελμα του δικηγόρου, ωστόσο η έλλειψη πελατείας τον ώθησε στην αναζήτηση θέσης δημοσίου υπαλλήλου. Διορίστηκε στη Νομαρχία Θεσσαλονίκης, ενώ μετά την οριστική απαλλαγή του από τον Ελληνικό Στρατό για λόγους υγείας, τοποθετήθηκε σε διάφορες δημόσιες υπηρεσίες, μεταξύ των οποίων οι νομαρχίες Σύρου, Άρτας και Αθήνας. Απεχθανόταν τη δουλειά του και δεν ανεχόταν την κρατική γραφειοκρατία, εξού και οι πολλές μεταθέσεις του.

Η πρώτη ποιητική συλλογή του «Ο Πόνος των Ανθρώπων και των Πραγμάτων», δημοσιεύτηκε το Φεβρουάριο του 1919 και δεν έλαβε ιδιαίτερα θετικές κριτικές. Τον ίδιο χρόνο εξέδωσε το σατιρικό περιοδικό «Η Γάμπα», η κυκλοφορία του οποίου όμως απαγορεύτηκε έπειτα από έξι τεύχη κυκλοφορίας.

Η δεύτερη συλλογή του, υπό τον τίτλο «Νηπενθή», εκδόθηκε το 1921. Την ίδια περίοδο συνδέθηκε με την ποιήτρια Μαρία Πολυδούρη, συνάδελφό του στη Νομαρχία Αττικής, παρόλο που δεν είχε ξεχάσει την πρώτη αγάπη, την Άννα Σκοδρύλη, η οποία στο μεταξύ είχε παντρευτεί.

Το 1924 ταξίδεψε στο εξωτερικό και επισκέφθηκε την Ιταλία και τη Γερμανία. Το Δεκέμβριο του 1927 εκδόθηκε η τελευταία ποιητική συλλογή του, με τίτλο «Ελεγεία και Σάτιρες».

Στις 20 Ιουλίου πήγε στο Μονολίθι και αποπειράθηκε επί δέκα ώρες να αυτοκτονήσει, προσπαθώντας μάταια να πνιγεί. Την επόμενη μέρα (21 Ιουλίου) αγόρασε ένα περίστροφο κι επισκέφτηκε ένα καφενείο της Πρέβεζας. Αφού πέρασε λίγες ώρες μόνος του καπνίζοντας, πήγε σε μια παρακείμενη παραλία, τον Άγιο Σπυρίδωνα και έθεσε τέλος στη ζωή του κάτω από έναν ευκάλυπτο.

Στην τσέπη του η αστυνομία βρήκε ένα σημείωμα, που εξηγούσε τους λόγους της αυτοκτονίας του: **«Είναι καιρός να φανερώσω την τραγωδία μου. Το μεγαλύτερό μου ελάττωμα στάθηκε η**

αχαλίνωτη περιέργειά μου, η νοσηρή φαντασία και η προσπάθειά μου να πληροφορηθώ για όλες τις συγκινήσεις, χωρίς τις περσότερες να μπορώ να τις αισθανθώ. Τη χυδαία, όμως, πράξη που μου αποδίδεται τη μισώ. Εζήτησα μόνο την ιδεατή ατμόσφαιρά της, την έσχατη πικρία. Ούτε είμαι ο κατάλληλος άνθρωπος για το επάγγελμα εκείνο. Ολόκληρο το παρελθόν μου πείθει γι' αυτό. Κάθε πραγματικότης μου ήταν αποκρουστική. Είχα τον ίλιγγο του κινδύνου. Και τον κίνδυνο που ήρθε τον δέχομαι με πρόθυμη καρδιά. Πληρώνω για όσους, καθώς εγώ, δεν έβλεπαν κανένα ιδανικό στη ζωή τους, έμειναν πάντα έρμαια των δισταγμών τους ή εθεώρησαν την ύπαρξή τους παιχνίδι χωρίς ουσία. Τους βλέπω να έρχονται ολοένα περισσότεροι μαζί με τους αιώνες. Σ' αυτούς απευθύνομαι. Αφού εδοκίμασα όλες τις χαρές !!! είμαι έτοιμος για έναν ατιμωτικό θάνατο. Λυπούμαι τους δυστυχημένους γονείς μου, λυπούμαι τα αδέρφια μου. Αλλά φεύγω με το μέτωπο ψηλά. Έμουν άρρωστος. Σας παρακαλώ να τηλεγραφήσετε, για να προδιαθέσω την οικογένειά μου, στο θείο μου Δημοσθένη Καρυωτάκη, οδός Μονής Προδρόμου, πάροδος Αριστοτέλους, Αθήνας. [Υ.Γ.] Και για ν' αλλάξουμε τόνο. Συμβουλευώ όσους ξέρουν κολύμπι να μην επιχειρήσουνε ποτέ να αυτοκτονήσουν δια θαλάσσης. Όλη νύχτα απόψε, επί δέκα ώρες, εδερνόμουν με τα κύματα. Έπια άφθονο νερό, αλλά κάθε τόσο, χωρίς να καταλάβω πώς, το στόμα μου ανέβαινε στην επιφάνεια. Ορισμένως, κάποτε, όταν μου δοθεί η ευκαιρία, θα γράψω τις εντυπώσεις ενός πνιγμένου».

Εκτός από το ποιητικό του έργο, ο Καρυωτάκης έγραψε επίσης πεζά, ενώ μας άφησε και μεταφράσεις ξένων λογοτεχνών. Ποιήματά του έχουν μελοποιήσει συνθέτες και συγκροτήματα, όπως ο Μίκης Θεοδωράκης, τα «Υπόγεια Ρεύματα», η Λένα Πλάτωνος, ο Μίμης Πλέσσας, ο Γιάννης Σπανός, ο Γιάννης Γλέζος και ο Νίκος Ξυδάκης. Η ποίηση του Καρυωτάκη δεν έχει ίχνος φιλολογίας, αισθηματισμού και φιλαρέσκειας, που υπάρχει σε αφθονία στους παλιότερους ποιητές. Αποπνέει την αίσθηση του μάταιου, του χαμένου, η στάση του είναι αντιηρωική και αντιιδανική. Ο Καρυωτάκης γράφει ποιήματα για το άδοξο, το ασήμαντο, ακόμα και το γελοίο, ως διαμαρτυρία, που φθάνει στο σαρκασμό.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗ!!!

Η Ελευθερία Αρβανιτάκη γεννήθηκε τον Οκτώβριο του 1957 στον Πειραιά και είναι τραγουδίστρια. Η καριέρα της ξεκίνησε το 1979 όταν έγινε μέλος στην Οπισθοδρομική Κομπανία, μια μπάντα φοιτητών που έπαιζαν ρεμπέτικα και λαϊκά, ερασιτεχνικά, σε διάφορα κέντρα της Αθήνας. Συνεργάστηκε με πολλούς και σημαντικούς συνθέτες όπως ο Νίκος Μαμαγκάκης, ο Διονύσης Σαββόπουλος, ο Βαγγέλης Γερμανός, ο Νίκος Ξυδάκης, ο Νίκος Πορτοκάλογλου κ.ά. Έχει εμφανιστεί με μεγάλη επιτυχία σε διεθνή φεστιβάλ του εξωτερικού και έχει περιοδεύσει σε πολλές χώρες όπως η Ισπανία, το Μεξικό, η Αγγλία, η Γερμανία αλλά και η Αυστραλία.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΝΙΚΟΣ ΞΥΛΟΥΡΗΣ!!!!

Ο Νίκος Ξυλούρης ή Ψαρονίκος, (7 Ιουλίου 1936 - 8 Φεβρουαρίου 1980) ήταν Έλληνας μουσικός και τραγουδιστής. Γεννήθηκε το 1936, στο ορεινό χωριό Ανώγεια Μυλοποτάμου Ρεθύμνου της Κρήτης από οικογένεια με μουσική παράδοση και πολλούς λυράρηδες. Στα πέντε του χρόνια, όταν οι Γερμανοί έκαψαν το χωριό του, ξεριζώθηκε από τον τόπο του μαζί με τους υπόλοιπους κατοίκους, οι οποίοι μεταφέρθηκαν σε χωριό της επαρχίας Μυλοποτάμου όπου παρέμειναν μέχρι και την απελευθέρωση της Κρήτης. Αδέλφια του είναι οι επίσης γνωστοί μουσικοί της κρητικής μουσικής ο Αντώνης Ξυλούρης (Ψαραντώνης) και ο Γιάννης Ξυλούρης (Ψαρογιάννης) . Ο Νίκος Ξυλούρης στην ακμή της καριέρας του αντιλήφθηκε ότι έχει καρκίνο. Μετά από μεγάλο αγώνα, πολλαπλές εγχειρήσεις και αρκετή τλαιπωρία έχασε τη μάχη στο Νοσοκομείο Πειραιώς στις 8 Φεβρουαρίου 1980 σε ηλικία μόλις 43 χρονών. Με τη φωνή και το ήθος του σημάδεψε τα χρόνια της χούντας, την αντίσταση σε αυτήν, αλλά και τα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης. Όπως ο ίδιος έλεγε μετά τη μεταπολίτευση, αναφερόμενος στους ανθρώπους της μουσικής βιομηχανίας "εγώ τους ίδιους ανθρώπους έβλεπα να κανονίζουν επί χούντας, τους ίδιους βλέπω και τώρα".

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΜΙΚΗ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗ!!!

Ο Μίκης Θεοδωράκης (γεν. 1925) αποτελεί έναν από τους σημαντικότερους σύγχρονους Έλληνες μουσικοσυνθέτες. Παράλληλα υπήρξε πολιτικός, πρώην υπουργός, 4 φορές βουλευτής του ελληνικού κοινοβουλίου και ακτιβιστής τιμημένος με το Βραβείο Ειρήνης Λένιν (1983). Έχει ασχοληθεί με όλα τα είδη της μουσικής, ενώ έχει συνθέσει τον ίσως πιο αναγνωρίσιμο ελληνικό ρυθμό διεθνώς, το συρτάκι "Ζορμπάς" (1964), βασισμένο σε παραδοσιακή κρητική μουσική. Επίσης έχει ασχοληθεί με την κλασική μουσική γράφοντας συμφωνίες, ορατόρια, μπαλέτα, όπερες και μουσική δωματίου. Ωστόσο, το πιο σημαντικό του έργο θεωρείται η μελοποιημένη ποίηση, δηλαδή η σύνθεση λαϊκής μουσικής, χρησιμοποιώντας ως στίχους ποιήματα βραβευμένων ποιητών ελληνικής και ξένης καταγωγής, όπως οι Γιώργος Σεφέρης (Νόμπελ 1963), Πάμπλο Νερούδα (Νόμπελ 1971), Οδυσσέας Ελύτης (Νόμπελ 1979). Χάρη στην μελοποιημένη ποίηση του Μ.Θεοδωράκη, η Ελλάδα αποτελεί ίσως τη μοναδική χώρα στον κόσμο, στην οποία μεγάλο ποσοστό ανθρώπων συνήθιζε να ακούει μελοποιημένη βραβευμένη ποίηση, κατά τη διάρκεια των καθημερινών δραστηριοτήτων τους.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ-ΠΗΓΕΣ:

→ “Wikipedia.com”

<http://el.wikipedia.org/wiki/%CE%A0%CF%8D%CE%BB%CE%B7:%CE%9A%CF%8D%CF%81%CE%B9%CE%B1>

→ “kithara.vu” <http://kithara.to/index.php>

→ egkiklopedia”ydria”